

K VOJENSKÉ doktríně státu

V uplynulých třech, čtyřech letech přitahovala pozornost a zájem vojenských publicistů vojenská doktrína státu. Bylo by ku prospěchu věci, kdyby tento zájem zůstal i do budoucna.

Kladem dosavadních prací je to, že byl s konečnou platností přijat názor o nezbytnosti československé vojenské doktríny. Byly objasněny její kořeny, publikován její vztah k sovětské i koaliční vojenské doktríně i vztah vojenské doktríny k vojenské vědě.

Naši autoři vycházeli z prací v sovětské vojenské literatuře. Je to logické, neboť rozpracovávání vojenské doktríny má v SSSR víceletý předstih, problémem se zabývaly vědecké i velitelské kapacity Sovětské armády. Sovětský svaz je náš spojenec v koalici států — účastníků Varšavské smlouvy, oba státy mají shodnou společenskou soustavu a shodné politické cíle. To dává přirozené podněty studovat sovětskou teorii a čerpat z ní.

Shrňme-li však dosavadní názory na vojenskou doktrínu státu, nelze se ubránit dojmu, že **obsah, funkce, ani forma nebyly dosud plně objasněny a zformulovány v celé hloubce a šířce jejich významu - nejen pro ozbrojené síly, ale i pro stát jako společenský organismus**, který vojenskou doktrínu vytváří a která by měla být závazným ustanovením pro všechny **orgány státní správy** a všechny rozhodující úseky života společnosti v oblasti přípravy státu k válce, v jejím vedení a úspěšném zakončení.

Povšimněme si názorů na vojenskou doktrínu některých sovětských i našich autorů.

Dílo „Vojenská strategie“, zpracované kolektivem V. D. Sokolovského a vydané v roce 1962, charakterizuje vojenskou doktrínu jako: „Systém názorů, přijatých ve státě na základní, zásadní otázky války. Na obsah a charakter vojenské doktríny má do určité míry vliv zeměpisná poloha země a národní zvláštnosti lidu. Je výrazem názorů, přijatých ve státě na otázky politického hodnocení příští války, na otázky vztahu státu k válce, určení charakteru příští války, přípravy země na válku, v hospodářském i morálním směru a na otázky výstavby a přípravy ozbrojených sil a také způsobu vedení války.

Vojenská doktrína je přímo závislá na společenském zřízení, na celostátních úkolech v oblasti zahraniční i vnitřní politiky a na hospodářském, politickém, morálním a kulturním stavu země.“

Přibližně v téže době se dostává do rukou vojenských funkcionářů práce jiných sovětských autorů „Sovětská vojenská strategie“, která konstatuje: **„Vojenská doktrína určuje základy ozbrojeného zápasu.** Vojenskou doktrínu chápe sovětská vojenská věda jako názory na ráz války v soudobých podmínkách, na požadavky přípravy k válce z toho vyplývající, jako názory na ráz a způsoby použití ozbrojených sil při řešení úkolů ozbrojeného zápasu.

Vojenská doktrína zahrnuje široký okruh otázek z taktiky, operačního umění a strategie, s přihlédnutím ke zvláštnostem vedení bojové činnosti každým druhem ozbrojených sil a jejich součinnosti.“

V návaznosti na předešlý odstavec pak pokračuje: „Sovětská vojenská strategie vychází při řešení všech úkolů z politiky SSSR, rozestavení sil na mezinárodní aréně, bere v úvahu morální stránku lidu, ekonomické možnosti nejen své země, ale i koalice spřátelených států.“

V naší odborné literatuře formulovali pojem a obsah pojmu „vojenská doktrína“ tři autoři.

Generálporučík Ing. V. Vitanovský: „Vojenská doktrína je vyjádření vědecky opodstatněných názorů na politické hodnocení příští možné války, na vztah státu k válce, stanovení charakteru možné příští války a způsobu jejího vedení, na přípravu státu k válce z hlediska hospodářského a morálního, výstavbu a přípravu ozbrojených sil.“

„Vojenskou doktrínu zpracovává a určuje politické vedení státu, proto má celostátní a zákonu podobný závažný charakter. Doktrínu určuje politická linie vládnoucí třídy a kromě toho ekonomické možnosti státu a morální hodnoty jeho lidu.

Obsah a charakter vojenské doktríny mimo jiné značně ovlivňuje i zeměpisná poloha státu a národnostní zvláštnosti národa nebo národů.“

Plukovník gšt. Ing. J. Průša, CSc.: „Obecně vzato, je každá vojenská doktrína soustavou závazně kodifikovaných norem, jimiž je příslušnou autoritou určována realizace příprav a případného vedení války. Československá vojenská doktrína je tedy prakticky souhrn československých státních norem, určujících odpovídajícím orgánům ČSSR, jak připravovat a vést potenciální válku (nikoli jen ozbrojený zápas, ale válku v celé šíři a hloubce obsahu tohoto pojmu).“

Podplukovník dr. Alois Michňák, CSc.: „Vojenská doktrína je svým způsobem základním zákonem v oblasti obrany státu, jednotným vojenským světovým názorem jak v politickém, tak i čistě vojenském odborném smyslu.“

Porovnáme-li tyto charakteristiky vojenské doktríny (nelze říci definice), zjistíme v jejich obsahu zjevné rozdíly:

a) zatím co Sokolovský a Vitanovský konstatují, že **na obsah vojenské doktríny má vliv i hospodářský a morální stav země**, „Sovětská vojenská strategie“ tyto faktory **pomíjí a připisuje úkol zkoumat ekonomické možnosti i morální stránku lidu vojenské strategii**.

Není sporu o tom, že ekonomické možnosti země hrají v přípravě války a v jejím vedení **zásadní roli, a proto by měly najít své místo ve vojenské doktríně**. I vojenská strategie, v přípravě ozbrojeného zápasu musí zkoumat ekonomické otázky i morální vlastnosti lidu nejen své země a koalice, ale i nepřítel, avšak již na bázi závěrů vojenské doktríny státu.

b) Podle Sokolovského **zeměpisná poloha země do určité míry** ovlivňuje obsah i charakter vojenské doktríny, podle Vitanovského **má značný vliv**.

Nejde snad o víceméně náhodný výběr slov, ale o reálný pohled autora na podmínky vlastního státu. Zatímco u Sovětského svazu lze připustit malý, určitý vliv zeměpisné polohy — hraniční poloha našeho státu, jeho poloha ve střední Evropě a další jeho charakteristické vlastnosti (průmyslová koncentrace, hustota obyvatelstva, nepatrná hloubka území) přímo určují jeho odolnost v příští válce, a proto tento rys státu má objektivně zásadní vliv na formulaci vojenské doktríny.

Sovětská vojenská strategie tento závažný moment zcela pomíjí.

c) Sokolovský konstatuje, že **vojenská doktrína je výrazem názorů na otázky výstavby a přípravy ozbrojených sil a také způsobů vedení války**. Shodně i Vitanovský.

„Sovětská vojenská strategie“ pojímá do této obsahové části vojenské doktríny i okruh otázek z taktiky, zvláštností bojové činnosti každého druhu ozbrojených sil a jejich součinnosti.

Vitanovský je nezařazuje do obsahu vojenské doktríny, ale ponechává je jako úkoly vojenské strategii jako součásti vojenské vědy, která zpracovává základní způsoby vedení ozbrojeného boje a celé války. Jestliže „ozbrojený boj řídí strategie a nikoli doktrína“, pak je logické, že otázky **taktiky vojsk a jejich součinnosti na bojišti by neměla stanovit vojenská doktrína**.

Shodné stanovisko zastává i Průša, podle kterého formulovat doktrinální návrhy je funkcí vědy. Návrhy vojenských principů vojenské doktríny jsou funkcí vojenské vědy a na druhé straně vojenská doktrína, tedy již zformulovaná a přijatá státní norma, určuje vědním oblastem, které problémy a otázky mají přednostně řešit. V této funkci je vědecká teorie vojenské doktríně prakticky podřízena.

Z tohoto stanoviska lze vyvodit závěr, že přijatý doktrinální názor na vedení války rozpracovává vojenská strategie, operační umění i taktika do praktických opatření k realizaci doktrinálního závěru.

☆☆☆

Srovnání názorů těchto autorů na obsah pojmu „vojenská doktrína státu“ není bezúčelné, neboť jakkoli je tento pojem předmětem zájmu a je v mluvě i odborných pojednáních obecně přijatý, **nebyl dosud jednotně definován a tak ani jednotně vyhraněn jeho obsah**. A zde bylo třeba začít, neboť jde o velmi závažnou otázku ve funkci a životě státu, který připravuje ozbrojené síly a celou společnost k možné válce.

VNITŘNÍ DĚLENÍ VOJENSKÉ DOKTRÍNY

Není sporu o tom, že vojenská doktrína jako systém názorů, přijatých ve státě na základní, zásadní otázky války, musí vycházet z hlubokých, vědecky fundovaných rozborů všech oblastí, které mají přímý i nepřímý význam a vliv na přípravu státu a jeho ozbrojených sil.

Působnost vojenské doktríny nelze proto zužovat pouze do organismu ozbrojených sil a vedení ozbrojeného zápasu; musí obsáhnout přípravu a vedení války v celé šíři významu tohoto slova, tj. přípravy a činnosti ozbrojených sil a země v naprosté jednotě a ve vzájemných souvislostech a s jednotným cílem. Válka totiž již dávno přestala být záležitostí armád, ale je a bude záležitostí národů a států jako celku.

Obsah vojenské doktríny podle sovětského způsobu se dělí na dvě části:

— politickou, která stanoví politické cíle války,

— vojenskotechnickou, která má vztah ke způsobu zahájení a vedení ozbrojeného zápasu, výstavbě, organizaci a vyzbrojení ozbrojených sil a jejich morálně politickým hodnotám. Vitanovský zahrnuje do této části i ekonomické možnosti státu, jeho geografické podmínky a jiné.

Výrazný a stále se zvětšující vliv na možnosti vedení ozbrojeného zápasu a na způsob jeho vedení má **ekonomický potenciál** — a to i státu, začleněného ve vojenskou koalici. Ekonomický potenciál je zásadním a určujícím faktorem kvality výzbroje ozbrojených sil, objemu a kvality zásob všech materiálních prostředků, vytvářených pro válku již v míru. Jeho schopnost zabezpečovat ozbrojené síly předměty vojenského zásobování za války má primární vliv na rozsah i délku aktivní účasti státu ve válce. Ekonomika státu v míru a její mohutnost, schopnost a odolnost za války tak přímo ovlivňuje politickou i vojenskotechnickou část vojenské doktríny. **Mělo by se jí proto dostat zvláštního samostatného místa v obsahu vojenské doktríny,** neboť tyto tři základní rysy vojenské doktríny ve vzájemné vazbě a podmíněnosti mohou být reálným a proveditelným názorem a návodem na přípravu státu k válce. Jednota zásad usnadní určit místo a úlohu státu a jeho ozbrojených sil v koaličním uskupení a koaličním vedení války.

Zvláštní pozornost i místo v obsahu vojenské doktríny vyžaduje i **geografická poloha našeho státu ve středu Evropy,** na rozhraní dvou mohutných vojenských uskupení a tváří v tvář elitním armádám paktu NATO. Nepatrná velikost státu vzhledem k teritoriu obou paktů a hustota obyvatelstva mu vtiskují odlišný charakter, zřetelně odlišný (snad kromě NDR) od ostatních států koalice Varšavské smlouvy.

Je třeba souhlasit s Vitanovským, že „v budoucí válce, jestliže se jí podaří imperialistům rozpoutat, ať by byla jakkoli všestranná, ničivá a vyhlazovací, zvítězíme my, obránci socialistických vymožeností, obránci velké věci komunismu...“

V koaličním uskupení států — účastníků Varšavské smlouvy nás bude více než 330 miliónů obránců věci socialismu na teritoriu větším než 23 miliónů km². Z toho však pouze 14 miliónů Čechů a Slováků na hraniční čáře obou světů, na území, které tvoří pouze 6 promile teritoria koalice.

Závěry z této skutečnosti by měly ve vojenské doktríně ČSSR hrát důležitou roli, neboť **vítězství socialistické světové soustavy jako celku je z našeho hle-**

diska úzce spjato s přežitím našich národů v příští válce, ať již by byla vedena jakýmkoli prostředky a trvala jakkoli dlouho.

Domnívám se, že dělení vojenské doktríny pouze do dvou částí je nedosta-
tečné a svádělo by, zvláště ve vojenskotechnické části, ke všeobecným závě-
rům, nebo nedocenení některých zásadních faktorů, ovlivňujících zvláště pří-
pravu k válce a jejichž těžiště závažnosti leží vně ozbrojených sil a tak se
vymykají možnostem kvalifikovaného posouzení pouze vojenskými odborníky.

K EXISTENCI ČESKOSLOVENSKÉ VOJENSKÉ DOKTRÍNY

Sovětští i naši autoři charakterizují vojenskou doktrínu jako

- systém názorů na válku, přijatých ve státě (V. D. Sokolovský),
- syntézu základních názorů a závěrů vojenské vědy (A. Kornienko, V. Korolev),
- jednotný uzákoněný systém názorů, ustanovení a požadavků (V. Vita-
novský),
- soustavu závazně kodifikovaných (uzákoněných) norem (J. Průša),
- syntézu závěrů mnoha vědních oborů (J. Knotek),
- svým způsobem základní zákon v oblasti obrany státu (A. Michňák).

Jaký je filologický význam těchto pojmů? Příruční slovník naučný je defi-
nuje takto:

- systém — je uspořádání souvisejících jednotlivin v jednotný celek;
- syntéza — je organické spojení, sjednocení v celek; v logice skládání
vydělených prvků myšlení v souvislý celek;
- norma — je pravidlo; soubor stanovených i vžitých pravidel;
- zákon — v právu je to normativní akt nejvyššího orgánu státní moci,
zpravidla zastupitelského, je formou výrazu vůle vládnoucí třídy v daném
státě. Zákon se vydává postupem stanoveným ústavou a v právním řádu má
nejvyšší sílu (závažnost).

I když v charakteristice jsou rozdíly a odstíny v obsahu i významu použi-
tých pojmů od „uspořádání jednotlivin v celek“ až po „výraz vůle vládnoucí
třídy s nejvyšší právní závažností“, většina autorů se shoduje na stanovisku, že
**vojenská doktrína je jednotný celek, nejvyšší autoritou státu posouzený a
schválený názor na vojenskou politiku státu.**

Ucelený a jednotný názor a systém státních norem je vyjádření komplex-
nosti, vzájemné sladění nejen těchto názorů, ale i základních opatření,
postihujících všechny úseky společenského života a činnosti ve státě, které
mají k přípravě obrany zásadní vztah. Pro všechny instituce, organizace
i funkcionáře státu mají tedy závazný, určující charakter zákonné povahy.

Jestliže vrcholná státní autorita v kterékoli oblasti státní správy kodifikuje
jakoukoli normu — od norem vzájemných vztahů občanů mezi sebou a jejich
vztahu ke státu až po technické a kvalitativní státní normy — oživuje jejich
platnost publikací a dováděním jejich do vědomí vykonavatelů buď jednotlivě,
nebo v souhrnech. Tím se zabezpečuje i soulad a návaznost mezi jednotliví-
nami souhrnu a je vyjadřován i postih za jejich nedodržování či neplnění.

O československé vojenské doktríně, státní vrcholnou institucí kodifiko-
vaném souhrnu názorů na příští válku, se hovoří a píše jako o skutečnosti,

jako o faktu, který tu byl a je. Z hlediska tohoto tvrzení by byla existence vojenské doktríny ČSSR nepopíratelná.

Vezmeme ke konfrontaci tohoto stanoviska možný případ, že by se ÚV KSČ nebo NS chtěly s vojenskou doktrínou státu seznámit a posoudit ji. Který zdroj informace a poznání jim bude předložen? Kdo předloží požadovaný celek a kdo podá potřebný výklad a objasnění? Jak bude moci některý z uvedených orgánů posoudit vzájemnou vazbu, soulad obsahu a realnost či nereálnost státní autoritou přijatých norem?

Takový moment je třeba připustit, je-li vojenská doktrína vyjádřením vojenské politiky státu v určité etapě jeho rozvoje a mezinárodních vztahů. Vždyť příprava státu k válce je přípravou na krizové období jeho existence, nehledě na finanční i hmotné náklady s touto přípravou trvale spojené.

Průša je toho názoru, že nelze předpokládat, že by státní vojenská doktrína mohla být zpracována jako souhrnná publikace, ale že by bylo nezbytné soustředit základní doktrinální zásady a normy, kodifikované a rozptýlené na nej-různějších místech.

Knotek dochází k poznání, že československá vojenská doktrína se v současné době teprve vytváří a dotváří tak, aby odpovídala plně soudobým hlediskům a konstatuje, že nelze soustředit ani základní doktrinální zásady a normy, kterými se řídí výstavba a příprava ozbrojených sil.

Co tedy za vojenskou doktrínu vydáváme, když nelze soustředit ani určitou její část, týkající se jedné oblasti příprav státu k válce? A bylo by možné soustředit další její části? Politickou, ekonomickou, závěry z vědeckého hodnocení morálních kvalit lidu a jeho zvláštností, vyhodnocení situace státu vzhledem k válčiči, odolnost státu v raketové jaderné či konvenční válce? Jsem přesvědčen, že to by bylo obtížnější, než u části, týkající se ozbrojených sil. Kdy a kde byly sladěny tyto jednotlivé části, zformulovány a státní autoritou přijaty v systém, v souhrn státních kodifikovaných norem, tj. uzákoněny?

Tato syntetická práce, ale ani nezbytné analytické zkoumání v potřebném rozsahu, které sjednocení v systém musí předcházet, provedeny nebyly a **československá vojenská doktrína v tomto pojmu slova a vyjádřených charakteristikách nebyla ani zpracována, ani kodifikována. Ucelenou vojenskou doktrínu ČSSR tedy dosud nemáme.**

Na podporu tohoto stanoviska uvedu jeden příklad. Jsou uplatňovány teze doktrinálního charakteru, týkající se ekonomiky státu: „Národní hospodářství musí být připraveno nepřetržitě zásobovat ozbrojené síly bojovou technikou a materiálem všech druhů a tak vytvářet nejdůležitější předpoklady vítězství nad imperialismem.“ Imperativní příkaz je uplatňován, aniž by vycházel z analýz možností ekonomiky státu, aniž by byl předem k dispozici závěr ekonomů, **bude-li národní hospodářství vůbec schopno jej realizovat v různých variantách možné války (v krátké či dlouhé válce, raketové jaderné či konvenční válce).**

☆☆☆

O problémech vojenské doktríny státu bylo až dosud diskutováno a uvažováno pouze na půdě armády. Přitom se úvahy omezovaly převážně na oblasti, týkající se ozbrojených sil a vedení ozbrojeného zápasu. V ostatních orgánech státní správy nebyla dosud pocíťována potřeba zamýšlet se nad vojenskou doktrínou, neboť i sám pojem je v mnohých resortech vcelku neznámý.

Dedukce vojenské doktríny z existujících dokumentů, schvalovaných vrcholnými orgány KSČ, vládou republiky, nebo NS, s různým určením a působností a v různém časovém odstupu, není pravá cesta ke konstatování její existence. Kdybychom ji i z nouze připustili, pak zde chybí finální činnost, sloučení rozptýlených stanovisek, nařízení, názorů a požadavků v ucelený systém a jejich vzájemné sladění.

Národní hospodářství jako základ obranyschopnosti státu se rozvíjí, zvláště v poslední době, podle jiných hledisek než potřeb vedení války, a to zvláště ve struktuře průmyslu a jeho rozmístění; jeho struktura závisí na hlediscích efektivnosti, zvyšování životní úrovně a zájmů vnitřního i zahraničního trhu, na jeho rozmístění mají primární vliv zdroje surovin, vody a pracovních sil. Plány rozvoje národního hospodářství jako vrcholné státní dokumenty pouze sekundárně zabezpečují rozvoj vojenského potenciálu. (V poslední době zvýšení důrazu na rozvoj průmyslu spotřebního, textilního, papírenského, sklářského atd.). **Tvorbu plánů ani jejich obsah neovlivňuje vojenská doktrína státu a nelze je proto řadit mezi dokumenty, ve kterých je vojenská doktrína zakotvena a kodifikována.**

Má-li být vojenská doktrína hledána v dokumentech, schválených a přijatých vrcholnou státní institucí, pak jsou v současné době tři — ÚV KSČ, vláda republiky a NS, které v dosavadní praxi řízení společnosti různé a zásadní dokumenty schvalovaly a řídily v praxi vertikální strukturou svých orgánů.

Přijetí souhrnu zásad, zákona nebo dokumentu zákonu podobného charakteru může být v působnosti pouze jedné vrcholné instituce. Žádná z uvedených institucí se však dosud podobným dokumentem nezabývala a neschválila jej.

Není plně správné hledisko vidět vojenskou doktrínu státu rozptýlenou v nesoustředitelném množství zákonů, usnesení, nařízení a výnosů, neboť mnohé z nich, vydávané účelově, nejsou obsahově ve vzájemném souladu, ale jsou často i v rozporu.

Za součást vojenské doktríny nelze vydávat nařízení, směrnice a příkazy ministrů a vedoucích jiných státních ústředních institucí, nebo řády a předpisy ministerstva národní obrany.

Tyto názory stlačují význam vojenské doktríny do podstatně nižších úrovní, než ve kterých by nutně měla mít své místo.

Domnívám se, že tento stav je i jedním z důvodů, proč hovoříme o vojenské doktríně státu jako o faktu, ale jsme přitom schopni hovořit pouze v rozmezí její tzv. „vojenskotechnické části“, nadto zúžené jen do organismu armády. Důsledkem toho jsou i novotvary ve vojenské terminologii jako „doktrínální kázeň“, „doktrínální systém velení“ a další.

Bylo by třeba učinit dělicí čáru mezi základním dokumentem a dokumentací a mezi činnostmi, které zabezpečují jeho realizaci. Zde by mohl posloužit jako příklad obsah, forma a funkce ústavy republiky. Na jedné straně **kodifikovaný souhrn norem**, přijatý vrcholnou institucí státu, na druhé straně zákoník republiky, zabezpečující realizaci obsahu ústavy. Nebo na jedné straně zákon, přijatý NS jako **kodifikovaná norma**, a na druhé straně prováděcí nařízení a směrnice k výkladu zákona a zabezpečení jeho realizace, vydávané různými institucemi státní správy, vládou počínaje, v odstupňovaném detailním rozpracování podle konkrétní potřeby a naléhavosti realizace normy nebo jejího respektování.

Vojenská doktrína státu by měla být „Magnou chartou“ v oblasti jeho vojenské politiky. Měla by být zařazena mezi dokumenty, schválené vrcholnou státní institucí a měla by skutečně mít charakter zákonného ustanovení. Bylo by nezbytné, aby vešla ve známost řídicího i výkonného aparátu státu v horizontální i vertikální rovině v rozsahu nutném pro jednotlivé stupně řízení i realizace.

Vojenská doktrína státu jako celistvý dokument by měla obsahovat jen skutečně zásadní, základní názory státu na válku a jeho možnosti v přípravě i účasti ve válce, vyjádřené ve stručné formě, ale **zahrnovat všechny oblasti, které mají zásadní vliv na vojenskou politiku státu.** To ostatní, kde dnes vojenskou doktrínu hledáme, by měla být dokumentace, zabezpečující realizaci doktrinálních zásad.

Vezměme opět příklad z ústavy, která pouze v jedenácti člancích, výrazně stručných a jasných, vydává normu pro orgány státní moci a správy v krajích, okresech a obcích, pro činnost neobyčejně složitou, širokou a různorodou. Těchto jedenáct článků je kodifikovaná norma na úseku státní správy. Národní výbory se ve své činnosti řídí zákony, usneseními vlády, usneseními a směrnici vyšších státních orgánů. To jsou nástroje, zabezpečující realizaci základní normy.

Touto úvahou nechci popírat existenci a správnost mnohých doktrinálních norem, zvláště v oblasti přípravy a organizace ozbrojených sil, avšak považuji za správné a nutné přikročit k rozpracování návrhu vojenské doktríny státu v celém komplexu.

Tento návrh však nelze rozpracovat a zformulovat v jednom resortu státní správy, v MNO, který je resortem přípravy ozbrojených sil v míru a orgánem řízení jejich činnosti za války a který nadto vůči ostatním resortům vystupuje převážně v roli spotřebitele a žadatele. Návrh vojenské doktríny státu může rozpracovat a zformulovat pouze meziresortní kolektiv odborníků, pracujících v oblasti politiky, ekonomie, vojenství, práva, psychologie, sociologie a jiných, kteří mu mohou ve vzájemné součinnosti dát potřebnou míru vědeckosti, komplexnosti a objektivnosti.

Bylo by třeba začít u zadání úkolů státního významu a vytvoření kolektivu zpracovatelů, který by jako první počín jednoznačně definoval pojem vojenské doktríny státu a stanovil tak její obsah. Již tento první krok by naznačil, že půjde o úkol výrazně náročný a odpovědný, který po splnění naruší některé představy nejen o doktríně samé, ale i o možné úloze nejen našich ozbrojených sil v koalici armád států — účastníků Varšavské smlouvy, ale i možnostech a pozici státu v příští světové válce.